

Lesninger 19. søndag i det alminnelige kirkeår, år A.

1. lesning 1 Kong 19,9a.11–13a

Still deg på fjellet for Herrens åsyn!

I de dager da Elija kom til Guds fjell, Horeb, gikk han inn i en hule, som han ble i om natten. Da kom Herrens ord til ham, og det lød så: «Gå ut og still deg opp på fjellet for Herrens åsyn!»

Og se, Herren gikk forbi. Foran ham fór en stor og sterk storm, som kløvde fjell og knuste knauser; men Herren var ikke i stormen. Etter stormen kom det et jordskjelv; men Herren var ikke i jordskjelvet. Etter jordskjelvet kom det en ild; men Herren var ikke i ilden. Etter ilden kom lyder av en svak susing. Da Elija hørte den, drog han kappen for ansiktet, gikk ut og stilte seg ved inngangen til hulen.

Responsoriesalme Sal 85 (84),9–10. 11–12. 13–14

Omkved: La oss kjenne din miskunn, Herre, gi du oss din frelse!

Jeg vil høre hva Herren sier,
Guds tale er fred for hans folk, hans venner,
for dem som vender sitt hjerte til ham.
Hans frelse er nær den som frykter ham,
hans herlighet skal bo i vårt land.

Kjærlighet skal møte troskap,
rettferd skal favne fred,
troskap spire frem av jorden,
rettferd bøye seg ned fra himmelen.

Det er Herren som gir lykken,
og jorden gir sin grøde.
Rettferd går foran hans åsyn,
hvor han går, følger fred i hans spor.

2. lesning Rom 9,1–5

Jeg kunne ønske å være bannlyst, om det bare kunne gagne mine brødre

Brødre, hva jeg her sier er sannhet i Kristus. Det er ingen løgn, og min samvittighet bekrefter det i Den Hellige Ånd: Mitt hjerte krymper seg i meg, det river og sliter uten stans i mitt indre, når jeg tenker på mine brødre, mine landsmenn i kjøtt og blod, – slik at jeg kunne ønske selv å være bannlyst og bortstøtt fra Kristus, om det bare kunne gagne dem.

Det er jo de som er Israels etterkommere, dem tilhører barneretten og Guds herlighets nærvær, deres er paktene og Loven, gudstjenesten og løftene; patriarkene er deres fedre, og av deres kjøtt og blod var det Kristus ble født – han som råder som Gud over alle ting, høylovet i evighet, amen!

Halleluja Sal 130 (129),5

Halleluja.

Håp på Herren, sett din lit til hans ord.

Halleluja.

Evangelium Matt 14,22–33

Si at jeg skal komme ut til deg på vannet

På den tid fikk Jesus disiplene til å gå i båten og dra i forveien over til den andre bredden, mens han selv fikk folket avsted. Og da folket var sendt av gårde, gikk han opp i fjellet for å være for seg selv og be. Om aftenen var han så alene der oppe.

Båten var alt langt ute på sjøen, og kjempet hardt med bølgene, for vinden stod stikk imot. Da, ut på natten, i fjerde vakt, kom han hen mot dem, vandrende på sjøen. Da disiplene fikk se ham komme der på sjøen, ble de slått med redsel; de mente det måtte være et gjenferd de så, og skrek høyt.

Men i det samme talte Jesus til dem: «Fatt mot,» sa han, «det er meg; vær ikke redde.»

Da sa Peter: «Herre, er det virkelig deg, så si at jeg skal komme ut til deg på vannet.»

Og Jesus svarte: «Kom!»

Peter steg ut av båten og gikk på vannet bortover mot Jesus. Men da han så hvor det blåste, ble han redd og begynte å synke, og skrek: «Herre, redd meg!»

Straks rakte Jesus hånden ut og grep fatt i ham. «Hvor lite tro du har!» sa han til ham, – «hvorfor tvilte du?» Og som de steg opp i båten, la vinden seg.

Men de som var ombord, kastet seg ned for ham og sa: «I sannhet, du er Guds sønn!»